

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 1458/14

לפני: כבוד המשנה לנשיאה א' רובינשטיין
כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט נ' סולברג

המערער: מוחמד גראבלי

נגד

המשיב: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים
מיום 22.2.16 בת"פ 19883-07-12

תאריך הישיבה: ח' בכסלו התשע"ז (8.12.16)

בשם המערער: עו"ד מרדכי יונתן עופרי

בשם המשיבה: עו"ד עדי צימרמן

בשם שירות המבחן: עו"ד ברכה וייס

פסק-דין

המשנה לנשיאה א' רובינשטיין:

א. ערעור על חומרת גזר דינו של המערער, שהושת עליו על-ידי בית המשפט המחוזי בירושלים ביום 22.2.16 (בגלגול שני; גזר הדין המקורי מ-22.1.14) והוא שלוש שנות מאסר בפועל וכן מאסר מותנה של 18 חודש, ופיצוי בסך 25,000 ₪ למתלונן. הפרשה אירעה ב-25.8.08, והמערער הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בפציעה או חבלה זדונית שלא כדין לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977. הפרשה עניינה תקיפה מתוכננת של המתלונן בגרון ופגיעה חמורה בידו על רקע סכסוך של מה בכך בעניין חניה.

ב. הפרשה נוהלה ברשלנות במערכת האכיפה, וכדי לקצר נציין רק שכתב האישום הוגש בארבע שנים לאחר המעשה, ביולי 2012, לאחר שהתיק נסגר מחוסר ראיות

ונפתח בעקבות ערר, שהפרקליטות נדרשה אליו לאחר תקופה ארוכה. על כן הננו היום כתום שמונה שנים וארבעה חודשים, וההליך מסתיים רק עתה. בית המשפט קמא, שקבע מתחם ענישה בין 3 ל-7 שנים, ועם שלמערער – יליד 1981 – עבר פלילי קודם מסוים בעבירות אלימות וסביבן, במיוחד מתקופת היותו נער, פסק את העונש בהסכמה בתחית המתחם, שלוש שנים, גזר הדין ניתן ב-22.1.14, אך מאז היה הליך בבית משפט זה באשר להרשעה והתיק הוחזר, כך שנסתיים בבית המשפט המחוזי ב-22.2.16.

ג. הערעור הוגש תחילה גם על הכרעת הדין, אך בדיון ראשון (מיום 26.9.16) חזר בו המערער בהמלצתנו מחלק זה של הערעור, ונותר הערעור על העונש. נאמר בהחלטתנו מאותו יום כי נוכח חלוף הזמן, השתלשלות התיק והיעדר עבירות של ממש מאז הפרשה, תיתכן הפחתה מסוימת בעונש המאסר. בעקבות זאת הוזמן לבקשת המערער תסקיר (שלא היה לפני כן), ובו תוארו חיים משפחתיים תקינים לעת הזאת, משפחה ובה שני ילדים ואשה בהריון מתקדם, עבודה (לסירוגין) וחשש מהשלכות פסק הדין לעניין הפרנסה. התבטאויותיו של המערער בפני שירות המבחן גילו קושי ליטול אחריות על המעשים, דבר שהשירות ראה בו נוקשות חשיבתית המהווה גורם סיכון, ומנגד השקעה בפרנסה וניהול אורח חיים תקין הפותח סיכוי לשיקום, מה גם שנערכה סולחה עם משפחת המתלונן. השירות לא בא בהמלצה טיפולית.

ד. בדיון בפנינו נטען בעיקר, ראשית, כי הושגה סולחה בין הצדדים; הוצג לנו הסכם הסולחה מ-10.10.16 (לאחר הדיון הראשון בפנינו) בין שתי המשפחות, שגם פורסם בעתון "אלקודס" ביום 12.10.16. לדיון הופיע באופן לא שגרתי לצד המערער גם המתלונן, שאישר לשאלתנו כי קיבל את כספי הפיצוי, וכן הגיש תצהיר מיום 6.12.16, בו ציין כי כיום יחסיו עם המערער טובים ולא היו בעיות ביניהם מאז האירוע, וביקש התחשבות כך שהעונש לא יכלול מאסר. המתלונן אמר בפנינו דברים ברוח דומה.

ה. לאחר העיון החלטנו, בהמשך להחלטה מ-26.9.16, להפחית שנה מעונש המאסר בפועל. הנמקתנו בראשי פרקים כבר מצאה ביטויה בהחלטה הנזכרת. אכן, מדובר בעבירה חמורה שאין להקל בה ראש כל עיקר; אילו פגע גרזן המערער כשהניף מתחילה כלפי ראש המתלונן, נקל לשער את התוצאה. ועל כך אין צורך להכביר מלים. אילולא מה שייאמר להלן, היה מקום להחמיר עם המערער, ואין דופי במתחם שקבע בית המשפט קמא. ואולם, ראשית, המדובר – כאמור – בפרשה מלפני למעלה משמונה

שנים, שארבע הראשונות מהן חלפו ברשלנות הרשויות, דבר שאינו שכיח אך יש בו חומרה מבחינת צרכי האכיפה, בודאי בעבירה חמורה. טעם האכיפה נפגע לצערנו משמעותית, וכיון שהמערער לא עבר עבירות משמעותיות מאז (למעט עבירה אחת ב-2009 של החזקת סכין למטרה לא כשרה), הקים משפחה וחי חיים שהם ביסודם נורמטיביים, והתרצה עם המתלונן, יש בנסיבות המיוחדות מקום – מטעמי שיקום – לסטות כלפי מטה מן המתחם. אין פירוש הדבר שהמערער יכול לצפות למאסר בעבודות שירות כפי שביקש; חומרת המעשה אינה מאפשרת זאת. אנו מעמידים איפוא את עונש המאסר בפועל על שנתיים. עונש המאסר על תנאי בעינו. המערער יתיצב לריצוי עונשו – התחשבנו בהריון רעייתו – ביום 27.2.17 עד שעה 0900 בבית המעצר ניצן. תנאי שחרור קיימים בעינם עד להתיצבות. המערער יוכל לפנות למיון מוקדם. הערעור מתקבל לפי האמור.

ניתן היום, י"א בכסלו התשע"ז (11.12.2016).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה